

Rokycanský písmák 2025

Rokycanský písmák 2025

Vítězné práce literární soutěže

ISBN: 978-80-909512-0-4 (brožováno)
ISBN: 978-80-909512-1-1 (pdf)

Úvodní slovo

Milé čtenářky, milí čtenáři,

letos uplynulo 25 let od chvíle, kdy byly poprvé vyhlášeny výsledky literární a výtvarné soutěže Rokycanský písmák. Za tu dobu si tato přehlídka umělecké tvořivosti žáků základních a středních škol vydobyla své pevné místo v kulturním dění našeho regionu. Na její organizaci se dnes podílí několik institucí – Město Rokycany, Gymnázium a SOŠ Rokycany, Městská knihovna Rokycany a ZUŠ Rokycany.

Soutěž Rokycanský písmák je pozoruhodná úzkým propojením literární a výtvarné části a možná i to je důvodem trvalého zájmu mladých tvůrců. Při pohledu na letošní seznam účastníků vidíme, že sice převažují příspěvky ze škol našeho regionu, ale doputovaly k nám práce z celé České republiky – například z Brna, Havířova, Ivančic, Liberce, Prahy, Strážnice, Českých Budějovic, Slaného či Brandýsa nad Labem.

Tématem ročníku 2025–2026 bylo *Někdy je lepší počkat si na druhý dojem*. Těší nás, že autorky a autoři uchopili zadání nejrůznějšími způsoby. Objevily se práce zasazené do dávné historie i do postapokalyptické budoucnosti, texty odehrávající se ve fantastických světech i příběhy pevně ukotvené ve zdánlivě obyčejné každodennosti.

Děkujeme všem autorkám i autorům za jejich tvůrčí odvahu. Věříme, že pro vás bude čtení tohoto sborníku radostí i inspirací.

Monika Drechslerová
Gymnázium a SOŠ Rokycany

Dominik Raus, 15 let

Zara Krausová – I. kategorie
GASOS Rokycany

Zůstat dítětem

Procházím známými ulicemi. V očích se mi lesknou slzy. Připomínám si ty šťastné okamžiky minulých let. Proběhnu kolem svojí bývalé školy a vzpomenu si na velkou koulovačku, kterou jsme jednou v zimě uspořádali. Pohladím rukou ne příliš vysokou zídku, ale nechce se mi na ni vylézt a balancovat po ní jako vždycky. Vidím nádraží, kam jsme doprovázeli dojíždějící spolužačky. Projdu kolem jedné uličky a zastavím se. Tady bydlí. Vzpomínám, jak jsem ji denně vyprovázela, jak jsme si povídali o všem možném a smáli jsme se. Každá sebeobyčejnější vzpomínka má teď pro mě cenu zlata. „Kiki," zašeptám, ale hlas se mi zadrhne. Z kapsy vytáhnu fotku nás dvou. To byly časy. Najednou do mě někdo strčí, až mi fotka spadne do kaluže. „Hej!" řeknu, ale ta holka jde dál a ani se neohlédne. Naštvaně seberu fotku ze země. Podívám se na hodinky. Musím jít. Ještě jednou pohlédnu na dům mojí kamarádky a odejdu.

Na chodbách panuje hrozný zmatek. Nejhorší na tom je, že tu nikoho neznám. Samé cizí tváře, které nepoznají, že v sobě nosím hluboký smutek. Najednou do mě někdo strčí, až upadnu. „Promiň," řekne dívčí hlas a někdo mi podá ruku. Zvednu se ze země a podívám se na ni. Rychle se dívky pustím a odskočím dozadu. Je to ta holka, co do mě strčila cestou do školy. Propaluji ji očima. „Hele, fakt promiň," omluví se znova trochu rozpačitě, „nechtěla jsem do tebe vrazit. Vůbec jsem tě neviděla. Dívala jsem se kolem. Není to tu úžasný?!" Poprvé se pořádně rozhlédnu. Na stěnách visí obrazy, které nejspíš malovali žáci, u zdi stojí vitríny s vycpanými zvířaty a stěny jsou vymalované světle žlutou barvou. Je to vlastně moc hezká škola. „Ty jdeš taky do primy?" zeptala se mě ta holka. Přikývnu. „Já jsem Eliška a ty?" „Věra." Proč jí vlastně odpovídám? Nevím. Ale něco v těch zrzavých, kudrnatých vlasech a zelených, jiskrných očích mě zbavuje vzteku a do temnoty smutku pouští paprsek světla. Pak si vzpomenu na Kiki. Ne, nesmím pod-

Kateřina Špíralová, 16 let

lehnout. Musím zůstat své kamarádce věrná. Otočím se a odcházím. Eliška se za mnou nechápavě dívá. Oddechnu si. Nikdy nesmím porušit slib, co jsem dala Kiki. Stále se mi vrací ta chvíle, kdy jsme se rozloučily. „Nikdy na tebe nezapomenu. Navždycky budeš má nejlepší kamarádka," říkala. „I ty budeš vždycky má nejlepší kamarádka." „Slib mi to!" „Slibuji." Už zase se mi do očí hrnou slzy, ale neporušila jsem ten slib a nikdy, nikdy ho neporuším. Uklidní mě to, i když v koutku mysli vím, že to není správné.

O měsíc později...

Jdu po ulici. Počasí je nevlídné. Maličké kapky deště mi tečou za krk. Ulice pokrývá bahno a spadané listí. Je říjen. Už celý měsíc mě svírá smutek, protože mi všechno připomíná Kiki. Jen kdybych ji tak mohla potkat. Opřu se o hrbolatý kmen stromu. Cítím se strašně unavená. Pak vzhlédnu. Srdce mi poskočí. V ulici, kde bydlí Kiki, vidím známou postavu. Nedokážu promluvit. „Kiki?" řeknu nakonec přiškrceným hlasem, sotva silnějším než šepot. Zvedne hlavu. „Co na mě tak čumíš?" zeptá se hrubě. Nepoznávám ji. Jako by za ten měsíc zestárla o pět let. Už to není ta kamarádka z dětství. Vlasy má mastné, pod očima černé kruhy a je z ní trochu cítit cigaretový zápach. Otočí se a odchází. Najednou vykřikne: „Karlo!" „Kiki!" ozve se. Říká to nějaká přicházející holka. Nelíbí se mi. Má blonďaté vlasy, namalované oči a v ruce drží cigaretu. Padnou si do náruče. Karla vytáhne balíček a podá ho Kiki. „Chceš?" zeptá se. „Jasně," odpoví Kiki a sáhne si pro cigaretu. Otočím se a utíkám pryč. Nechci to vidět. Za mnou se ozve Kikin smích. Bodá mě do srdce jako tisíc dýk. Nepoznala mě. Zastavím se v podchodu a opřu se o stěnu. Píchá mě v boku, ale skoro to nevnímám. Po tvářích mi tečou slzy. „Věro?" ozve se za mnou hlas. Je to Eliška. „Co se děje?" zeptá se. Nedokážu odpovědět, jen se víc rozpláču. „To bude dobrý," řekne a obejme mě kolem ramen. Mraky se prodere paprsek světla. Pohlédnu na Elišku. Soucitně se usmívá. Utřu si slzy. „Tak pojď," řekne a vezme mě za ruku. Nevykroutím se jí. Jdeme ulicemi a já se poprvé za měsíc cítím šťastná.

O dva měsíce později...

Za okny se snášejí sněhové vločky. Ve třídě to hučí jako v úle. Nikdo se nedokáže soustředit na shodu podmětu s přísudkem. Konečně zvoní a my se vyhrneme ven. Hned jak vyjdu ze dveří, zasáhne mě do obličeje sněhová koule. Eliška se prohýbá smíchy nad mým překvapeným výrazem. „No, počkej," řeknu výhružně, když vyplivu sníh. Rychle uplácám kouli a hodím ji po Elišce. Zapomněla jsem si rukavice a studí mě prsty, ale už si nabírám

další hrst sněhu. Koulujeme se, dokud nejsme úplně promočené. Potom ruku v ruce vyrazíme směrem domů. Povídáme si o Vánocích a o sněhu. Je mi dobře. Když procházíme alejí, Eliška do mě strčí, až se povalím do sněhu. Smějeme se jako blázni. „Měla by ses zbavit toho zlozvyku, pořád do mě strkat," řeknu, popadnu jednu větev a setřesu z ní sníh Elišce na hlavu. Pak znovu vyrazíme, jenže domů se nám vůbec nechce. Chce se nám jen tak být v tom bílém světě. Mlčíme, ale je to přátelské mlčení. Tělem se mi rozlévá hřejivý pocit a cítím, že jsem dokonale šťastná. „Hele, Věrko," prolomí ticho po chvíli Eliška, „já jsem ráda dítětem," „Já taky," přitakám, „ ale jednou budeme muset dospět." Eliška jen pokrčí rameny a rozpustile do mě šťouchne. „Jednou možná, ale brzy to rozhodně nebude."

Zuzana Zoubková, 13 let

Kristýna Jírová – I. kategorie
GASOS Rokycany

Někdy je lepší počkat si na druhý dojem

Bylo jedno malé město, které působilo naprosto obyčejně. Byly zde domy, radnice i nemocnice. Jenže to město rozhodně obyčejné nebylo. Ukrývalo v sobě příběh. Příběh o zklamání, odvaze a nakonec i přátelství.

V tom městě žil chlapec jménem Kryštof. Kryštof si vždycky přál domácí zvířátko, nejraději psa. Nějakého rychlého a statečného, se smyslem pro dobrodružství. Moc prosil rodiče, aby mu ho koupili. Ale stálo to přemlouvání, než to konečně klaplo.

„Mami, prosím! Proč to nechápeš? Ty sis nikdy nic nepřála? Mami, prosím." „Já tě naprosto chápu, Kryštofe, ale když máš psa, tak se o něj taky musíš postarat, za chvíli tě to omrzí a co pak? Všechna ta práce připadne na nás s tatínkem!" „Tak mu maminko toho psa koupíme. Ale jenom pokud bude mít na vysvědčení samé jedničky."

Jenže to, co se stalo, oba nesmírně překvapilo... Kryštof se začal učit a pořádně se do toho obul. Nenosil poznámky za vyrušování v hodině, ba naopak paní učitelka si ho nemohla vynachválit. A tatínka začalo trápit, co teď s tím slibem za samé jedničky. Předtím to řekl jen tak lehkovážně, jenže to začíná vypadat, že Kryštof ty samé jedničky dostane.

Konečně přišel ten dlouho očekávaný den. Rodiče se při pohledu na vysvědčení tvářili náležitě hrdě, obzvláště tatínek, který si dokonce připravil malý proslov. „Takže Kryštofe, jelikož jsi mi udělal velkou radost, rozhodl jsem se, že ti teda toho psa obstaráme." Kryštof tomu nemohl uvěřit, moc se na něj těšil, vždyť kvůli němu dřel celý půlrok. Jenže...

„Představuji ti Maxe! Pejska na kolečkách."

„To není pes, jakého jsem chtěl!“ neudržel se Kryštof. „Pes, co má ochrnuté zadní nohy? Zbláznili jste se! Viděl už někdy někdo tohoto psa běhat?“ „No Kryštofe, to už ale vážně přeháníš.“ ozval se tatínek. „My ti obstaráme psa a ty tohle?“ zlobila se maminka. „To není pes, to je jen náhražka za psa.“ „Kryštofe! Kryštofe, vrať se! Okamžitě se vrať!“ Ale už bylo pozdě. Kryštof vyběhl ven. Pak už ale slyšel jen skřípění brzd a najednou tma.

„Co to tu svítí? Blížíme se ke Slunci! Otočte to! To chcete, aby nás to uškvařilo zaživa?“

„Prosím vás, pane doktore ztlumte to světlo!“

„Vypadá, že je opravdu mimo.“ ozve se jiný hlas.

O pár hodin později...

„Kolik je hodin? Kde to jsem?“ zamumlal Kryštof. „Vítejte na nemocničním oddělení,“ odpovídá neznámý hlas zpoza dveří. „A co tu dělám?” „Byl jsi sražen autem,“ povzdychne si neznámý hlas. „A kdo jste vy?“ „Já? A není to až moc otázek na jeden večer?“ zasmál se. „Já jsem přece tvůj strýček Alfons.“ Kryštof se rozpomíná... jeho strýček Alfons pracuje v nemocnici. „Pane doktore, prosím vás, věnujte se práci.“ ozve se nepříjemný hlas. Primář Dudek jeho přátelskou náladu nesdílí.

„Kryštofe, jmenuji Jan Dudek, jsem primář chirurgického oddělení a povedu tvou operaci, která proběhne až zítra. Jsem jeden z nejlepších doktorů v našem kraji.” prohlásí hrdě.

Poté pan primář odchází. „Kryštofe? Nemáš hlad?“ ptá se sestřička. Strýček Alfons, který se snaží vplížit i přes zákaz primáře ke Kryštofovi, se lekl hlasu a začal panikařit. Podjelz mu nohy a shodil hrneček. Naštěstí ho chytil a schoval se pod Kryštofovu postel, aby ho tam sestřička nebo primář neobjevili. Kryštof ho sledoval a dusil se smíchy, protože strýček vypadal neuvěřitelně komicky. Sestřička vešla a přinesla Kryštofovi večeři, aniž by cokoliv postřehla.

Strýček s brýlemi nakřivo vylézá, podává Kryštofovi telefon a po chvíli odchází. Kryštof kouká, že mu napsali rodiče – prý se ztratil Max. Upřímně mu to bylo jedno, pes ho nezajímal. Je v nemocnici, po nehodě a nemá náladu řešit psa na kolečkách. Rodičům neodepsal a radši si zapnul na mobilu hru.

Ráno se probudí a není v pokoji sám. Pod jeho postelí spí Max. „To mě ten pes nenechá na pokoji ani v nemocnici?! Jak mě našel?!“ zlobí se. Po

chvíli přijde pan primář. „Co tu dělá ten pes?“ ptá se. „Já nevím, dejte ho pryč, třeba se někomu ztratil.“ Nakonec se primář vrací i s Kryštofovou rodinou. Dorazili do nemocnice, aby si vyzvedli Kryštofa na vozíčku. Ten z toho velkou radost nemá, ale ještě víc ho rozčílí, když u dveří domu čeká zase Max. Rodiče si všimli, že Kryštofův postoj k Maxovi se zatím nezlepšil, proto ho raději odnesli za dům a nechali ho na zahradě.

Kryštof se učí jezdit na vozíku, ale trpělivost mu schází. Na rozdíl od Maxe, který už je zase uvnitř. Kryštofa to zaujalo: „Jak ses sem proboha zase dostal?“ Max zase vychází na zahradu a vrací se, Kryštof ho pozoruje... všechny triky, které mu pomáhají a které pomohou nakonec i Kryštofovi. Kryštof to začíná chápat. Na vozíček si rychle zvyká, už mu to nepřipadá tak složité. Max už pro něj není jenom náhrada, má parťáka. Je to kamarád, kterému rozumí.

Od té doby jsou Max a Kryštof nejlepší kamarádi. Kryštofovi nevadí, že má psa z útulku, kterého se nikdo nechtěl ujmout, protože má místo zadních nohou kolečka. Kryštofovi už došlo, že nezáleží na tom, jak někdo vypadá, ale na tom, jaký je uvnitř. Jeho Max má rád dobrodružství a je to velký bojovník. A stejně tak se nevzdá Kryštof, který je konečně šťastný, že má psa, ne úplně obyčejného psa... HAF HAF

Natálie Vejvodová, 14 let

Kamila Čapková – I. kategorie
GASOS Rokycany

Někdy je lepší počkat si na druhý dojem

Od doby, kdy jsem nastoupila na gymnázium, jsem si přála zúčastnit se některé ze sportovních akcí, které naše škola pravidelně pořádala. Háček byl v tom, že jsem v týmových sportech nikdy příliš nevynikala. A tak jsem celé dva roky jen koukala, jak mé nejlepší kamarádky hrají a bojují o vítězství, přičemž je hlasitě podporovala celá škola. Tehdy bych dala cokoliv, abych jednou byla vybraná a mohla hrát s nimi.

Vždy když se učitelé rozhodovali, kdo půjde naši školu reprezentovat, snažila jsem se vydat ze sebe maximum, abych mohla být mezi nimi.

Až v tercii mi přálo štěstí. Učitelé tělocviku k nám na začátku hodiny přišli a začali hlásit jména vybraných dívek. „Katka, Nikola, Alžběta, Lada... a nakonec Kamila".

Konečně jsem se dočkala.

Turnaj byl už za týden. Dostali jsme informaci, že se spolu s naší školou zúčastní i základní školy Ulice Míru, TMG, několik škol z okolních vesnic a náš největší soupeř, základní škola Jižní předměstí, kam jsem dříve chodila.

V den utkání jsem musela vstávat o něco dříve, abych se mohla připravit, obléct a rozcvičit.

Když náš tým nastupoval na hřiště, začal se mě zmocňovat stres. Moc tomu nepomáhal fakt, že se na nás oba učitelé dívali, jako by na nás právě vsadili všechny peníze. Rozhodčí zapískal, zápas začal a mně pomalu docházelo, že hrát jen tak se spolužáky je mnohem lehčí než proti opravdovému soupeři. Všechno to byl velký zmatek, jednou byl míč na druhém konci hřiště, podruhé letěl na mě a já se ho snažila rychle zbavit. Z každé strany

Michaela Böhmová, 14 let

se ozývaly výkřiky jako „Běž tam!", „Nahraj!" nebo „Co to děláš?". V tu chvíli už jsem byla úplně zmatená, a tak mi zvuk píšťaly oznamující konec zápasu mírně zvedl náladu.

Turnaj ale zdaleka nekončil. Další zápas byl proti ZŠ Jižní předměstí, našemu největšímu soupeři. Aby toho nebylo málo, konal se v čase velké přestávky, kdy se všichni ostatní studenti mohli přijít podívat. A tak se také stalo, tribuny byly skoro plné a všichni se na nás s nadějí dívali. Rozhodčí zapískal. Zápas začal a naši soupeři se do nás pustili jako dravci honící se za kořistí. Dávali jeden gól za druhým, přičemž my jsme se ani nestačili rozkoukat. Byli dokonale sladění a rychlý běh spolu s přesnými hody jim zajistil vítězství. To nás ze hry definitivně vyřadilo. Dívala jsem se na ty, kteří nás přišli podpořit, žáky i některé učitele. Zdálo se mi, že se na nás dívali zklamaně, s troškou opovržení. Nevím, co si mysleli, pravděpodobně nic špatného, asi si sama některé situace moc zveličuji.

Nakonec jsem byla ráda, když nás propustili a my mohli v klidu odejít domů. Nebyl to tak úžasný zážitek, jak jsem čekala. Nebylo to proto, že jsme prohráli, horší byly stres a nátlak, jež nás provázely celou dobu. Táta mě na konci dne podpořil jeho oblíbenou motivační větou „Každá zkušenost je k něčemu dobrá.", mě to ale moc nepovzbudilo. Od té doby jsem vděčná, že při každém školním utkání mohu jen stát na tribuně a s úsměvem podporovat hrající spolužáky.

Alena Borecká, 15 let

Ester Rožánková – I. kategorie
GASOS Rokycany

Tajemství zahalené mlhou

Pamatuji si, jak jsem poprvé procházela kolem toho starého domu na kraji vesnice. Tenkrát se mi zdál děsivý – nakřivo nakloněný plot, tmavá okna, střecha pokrytá mechem. Všude kolem vládlo těžké a nehostinné ticho a já jsem měla pocit, že dům dýchá vlastním životem v temnotě, kam se nikdo neodváží. Od té doby jsem se mu vyhýbala a přidávala do kroku, kdykoli jsem jej míjela.

Dnes jdu ze školy domů a znovu míjím ten dům. Mlha se plíží kolem plotu a srdce mi bije rychleji než obvykle. Každý krok je těžký a vzduch kolem domu působí chladně, až mrazivě. Za jedním z oken se mihne slabé světlo, sotva viditelné, pulzující, jako by dům sám dýchal. Zastavuji se a zírám, napětí se mi mísí se zvědavostí. Není to hrozivé, ale ani uklidňující. Něco mi říká, že dům skrývá víc, než jsem čekala. A přesto mám pocit, že pokud se odvážím zůstat, možná odhalím tajemství, která většina lidí nikdy nespatří.

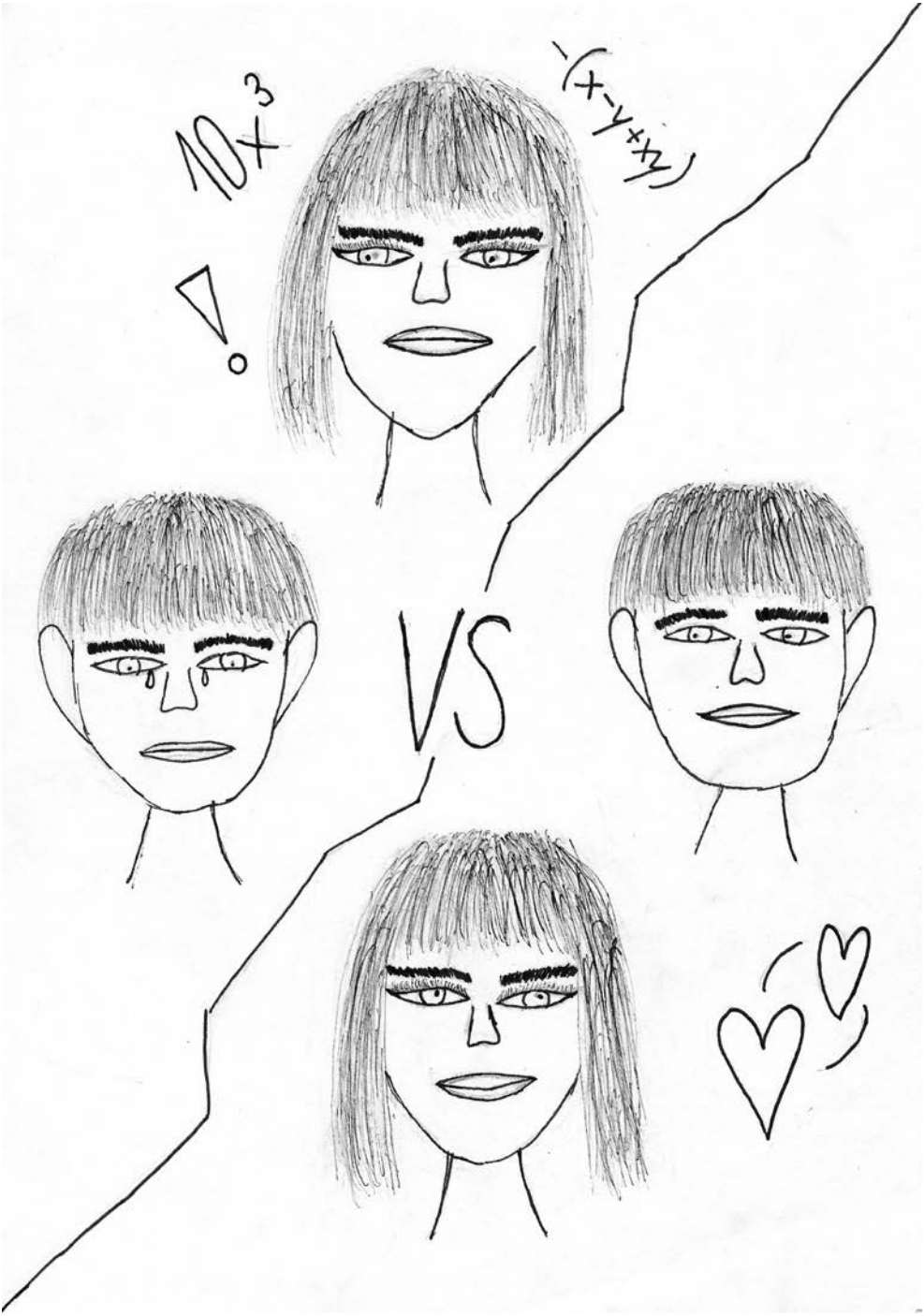
Začala jsem chodit kolem domu častěji a všímat si detailů, které jsem dříve přehlížela. U plotu rostou malé květiny, mezi kameny se objevují nové stonky. Světlo v oknech stále mihotá, jako by pulzovalo společně s mým tepem. Z každého rohu, z každé praskliny a ulomené tašky na střeše vyzařuje příběh minulosti. Ticho je nyní těžké a naplněné očekáváním... Slyším šustění větví, podivné zvuky, které připomínají vzdálené kroky, ale nemohu určit, odkud přicházejí. Napětí se stupňuje a já si uvědomuji, že mě fascinuje stejně, jako mě děsí.

Světlo v okně teď působí téměř jako životní tep domu. Slunce se odráží od střechy a odhaluje škrábance, praskliny a nerovnosti, které jsem dříve přehlížela. Vzduch je těžký, nasycený vlhkostí, starým dřevem a tajemstvím, a já cítím napětí, ale i zvláštní klid. Dům, který jsem dříve odsuzovala jako strašidelnou ruinu, je ve skutečnosti místem plným tajemství. Pochopila

Anežka Nečesalová, 17 let

jsem, že někdy je lepší si počkat a podívat se ještě jednou – první pohled často klame, a teprve druhý odhalí pravdu.

Šimon Bůcha, 14 let

Jakub Hájek – I. kategorie
ZŠ TGM Rokycany

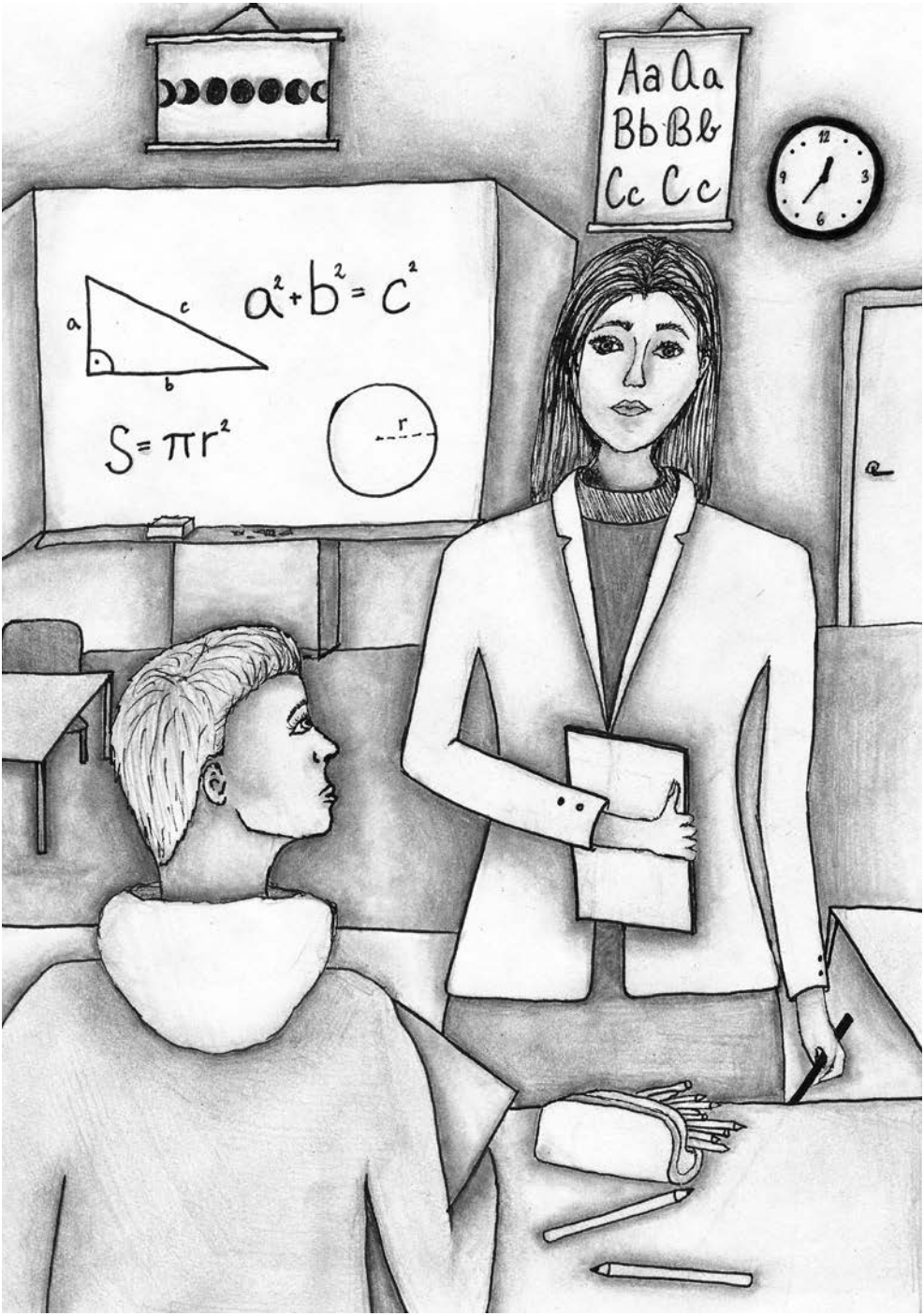
Někdy je lepší počkat si na druhý dojem

Říká se, že první dojem je nejdůležitější. Setkáme-li se s někým novým, během chvilky si o něm vytvoříme obrázek podle několika faktorů, například v chování, v oblečení, mimiky, gest. Ale otázkou zůstává, jestli se na tento první dojem dá vždy spolehnout. Dle mého názoru, spíše ne – někdy je mnohem lepší dát si načas a počkat na druhý dojem.

První dojem bývá často ovlivněn okolnostmi, které s daným člověkem nebo situací vlastně vůbec nesouvisejí. Někdo může působit nepřístupně, protože má trému nebo má špatný den. Jiný může naopak působit sebejistě a sympaticky, i když se později ukáže, že jeho chování je jen divadlo. Náš mozek má tendenci posuzovat rychle – je to přirozený obranný mechanismus. Ale právě proto se často pleteme. To, co vidíme na první pohled, bývá jen malý kousek celé skládačky.

Jednou jsem poprvé mluvil s jednou paní učitelkou, o které měli všichni říkat, že je přísná a drsná. Když jsem ji viděl poprvé, její přísný tón a vážný výraz mi tu pověst jen potvrdily. Byl jsem přesvědčený, že se s ní nedá vyjít. Postupem času jsem ale zjistil, že za její přísností se skrývá spravedlivý a hodný člověk, který má jen vysoké nároky a chce, aby se studenti zlepšovali. Když jsem ji poznal víc, pochopil jsem, že právě ona dokáže nejlépe poradit a motivovat. První dojem se tedy úplně mýlil – a já byl rád, že jsem se nenechal ovlivnit tím, co o ní říkali ostatní.

Problém prvního dojmu se neřeší pouze mezi lidmi lidí, ale i v běžném každodenním životě. Někdy nás první setkání odradí např: nové jídlo nám nechutná, nový sport nás nebaví, nová kniha nás nezaujme. Ale když dáme věcem druhou šanci, často zjistíme, že jsme se jen spletli. Mnoho oblíbe-

Aneta Aubrechtová, 15 let

ných věcí jsem si zamiloval až napodruhé. Možná to chce jen správnou náladu, lepší příležitost nebo trochu více času.

Čekání na druhý dojem nás učí otevřenosti. Vede nás k tomu, abychom se nespoléhali jen na povrchní dojmy, ale snažili se jít více hlouběji. V dnešní době, kdy všechno posuzujeme během několika sekund – od profilových fotek na sociálních sítích až po krátká videa – je tahle schopnost vzácná. Naučit se nevnímat věci příliš rychle je projev zralosti a empatie. Kdo si počká, ten často objeví něco, co by jiní přehlédli.

Samozřejmě, že první dojem má svůj význam. Pomáhá nám orientovat se ve světě a rozhodovat se v situacích, kdy není moc času na dlouhé rozhodování. Ale neměl by být konečným rozhodnutím. Druhý dojem totiž často přináší přesnější obraz, protože už v něm hraje roli zkušenost, poznání a pochopení. A právě to z něj dělá cennější zdroj pravdy.

Myslím si tedy, že někdy je opravdu lepší si počkat na druhý dojem. První dojem je jen rychlý odraz, záblesk povrchu, zatímco druhý dojem ukazuje větší hloubku. Někdy stačí málo trpělivosti, otevřená mysl a ochota poznat víc – abychom objevili, že věci, lidé i situace mohou být úplně jiné, než se na první pohled zdají.

Ondřej Rybáček, 14 let

Jaroslav Fiala – II. kategorie
GASOS Rokycany

Andělé se šavlemi

Mrazivá noc vpadla do ulic nemilosrdně. Řídké světlo pouličních lamp ji odsud nevyhání nijak účinně. Místo ostrých paprsků, které po soumraku uvádějí město do zřetelnosti, se to mezi domy plní žlutavou mlhou, v níž veškerý obsah splývá. Bůh ví, zda se uvnitř stěn ještě svítí. Podezřelá nejasnost místní zřejmě znepokojila. Před marným bojem pouličních lamp s temnotou kryjí své pokoje okenicemi. Kráčím tudy směle a svižně. Pažemi houpu do rytmu chůze, jejíž stín je to jediné, co si dnes v noci razí cestu vpřed. Klikatá ulička mě téměř pohodlně dovedla až ke zvonku u dveří dělnického domu.

V domě se nacházejí byty zaměstnanců místní ocelárny. Na jeden byt připadají dvě rodiny nejméně, aby bylo možné utáhnout nájem. To podniku vyhovuje, neboť se tak více dělníků vejde na místa blízko fabriky. Každý den se to před domy časně ráno plní zástupy průmyslových vojáků připravených obětovat se ku prospěchu svých jediných útočišť. V této nekonečné válce bojuje každý, kdo má ruce, včetně žen a dětí. I střety impérií jsou občas vybíravější.

S teplem krbu v zádech mě přivítal Guillaume. S Gérardovou rodinou tu žije on s vlastní. V místnosti vedle se již nabírají síly na zítřejší šichtu. U stolu v druhé místnosti bytu se sešli pouze muži, přičemž čtyři z nich včetně mě přišli ještě z jiných domů v okolí fabriky. Dohromady je nás zde osm. Při svíčkách konverzujeme tiše, abychom spáče vedle neprobudili.

Dříve oblíbené úsměvné příhody naše duše vytěsnily a stěžování si na stav věcí již také omrzelo. Mluva obvykle začínala suchými, avšak nevinnými výměnami zážitků, v nichž ostatní naslouchající hledali rozbušky pro emočně aktivnější průpovídky. U stolu jsme buď vtipkovali, nebo kleli. Nyní však rozbušku nikdo nenachází. Každý je sám se sebou a situace v řeči si žádá něco nového.

Zraky všech najednou se upnou na Andrého. Ten z kapsy vytáhl zmuchlaný kus papíru, jejž poněkud přísně položil na stůl. Jedná se o jeden z mnoha letáků, co téměř denně kolem centra rozdávají různé revoluční skupiny. André tvrdí, že je to jako číst pohádky, nicméně přiznává, že pro něho začínají nabývat rázu proroctví. Rozbuška nalezena. Jeden mluví přes druhého, domáhá se vyslyšení své tiché sympatie s vypravěči pohádek. „Radši budu žít pro pohádkové cíle než pro zavšivený blahobyt města," znělo od jednoho rohu. „Jistě, to se máme držet reality, když nás realita trýzní?" Ozvalo se vztekle od rohu protějšího. Oživlá debata málem zapomněla na spáče ve vedlejším pokoji.

V moment ukáznění se André řečnicky ptá: „Proč tomu říkat pohádky? Tak to po nás přeci chtějí oni. Nelíbí se jim ne proto, že jsou to pohádky, ale protože jsou to pohádky pro nás! Vyprávějí o našem štěstí, ne o jejich. To je ve skutečnosti v rozporu s tím naším." K Andrému se nyní aktivně přidávají i hlasy, jež obvykle prohodí slov jen poskrovnu. Já však sedím mlčky. Jsem překvapen, jak náhle získala debata buřičský rozměr. Andrého slova a komentáře přísedících postupně přecházejí ve vášnivé společenské inženýrství. Jsem tím fascinován. Není dělníka, kterého by revoluční skupiny dříve neoslovily, ovšem až nyní ve skupině sobě si rovných, stejně trýzněných, stejně prožívajících se tyto ideje promítají ve hřejivém obsahu mé obrazotvornosti.

Skromné a spíše neútulné útroby bytu se mění v požehnané doupě. Naděje spočívá v matném světle svíček. Jsou to pouhé střípky. V letních měsících je venku světla více, ovšem nikoliv pro nás. Ve světě, kde zamilováni do budoucnosti hledíme vstříc světlu nekonečné oblohy zalité sluncem, jsme totiž svými vlastními pány. „Chudoba je projevem velkého odcizení. Mohli bychom o svém blahu rozhodovat sami? Kdyby nás odmala nevedli čistě k plnění rozkazů proti naší vůli, určitě ano! Je třeba, abychom se naučili sami řídit zodpovědně své osudy, a to konečně ve svůj prospěch," pravil hlas mezi svíčkami. Široké hvozdy, pláně, oceány a továrny, malebné příbytky lidí, to vše shora sleduje nikoliv lůza, nýbrž masa naslouchajících, solidaritou vznešených andělů. To, co nám dosud slibovali až po smrti, je tady a teď. Netřeba armád a krveprolití, jsou-li a spolupracují-li andělé napříč kouty celé země. Bytí dosáhlo vědomí své velkolepé podstaty.

Právě odbila půlnoc. Muži vstávají ze židlí a s pohodovými úsměvy si navlékají kabáty. „Co nejdříve se musíme opět sejít," utěšují se vzájemně.

Kdybych dnes nepřišel, byl bych zcela jiným člověkem. André pospíchá nejvíce. Ještě není v kabátu a už se s námi loučí ve dveřích. Zrovna podávám ruku Guillaumovi, když vtom Gérard rozhodně zavelí: „Počkejte!" Bojovnou atmosféru paralyzoval způsob, s nímž Gérard chvatně oběma rukama uhlazoval zmuchlaný kus papíru na stůl. Co to...? Je to onen revoluční leták, co přinesl André, jenom otočen zadní stranou navrch. Zapomněl si jej odnést. Stojí tam okolo padesáti jmen spolu s příjmeními. A v závorce u jmen pak ještě stojí adresa bytu. Všechna jména kromě sedmi posledních jsou podtržena. Ta naše. Ta bez podtržení patří nám, kteří jsme tu dnes byli. Nadpis seznamu je psán rukou: „Prověřit."

Chůze se nyní vleče, jako bych šel do strmého kopce. V čemsi matném lemujícím mráz sotva rozeznávám okolí své cesty. Andělé vytasili šavle. Ti, co tak neučinili, jim padnou k nohám. Již nebudou anděly. Jsem doma. I zde mě žlutá mlha pronásleduje. Skrze sklo sem proniká její dráždivá energie. Půjdu a zavřu okenice. Ukryji se před marným bojem pouličních lamp s temnotou.

Pavlína Skřídlovská, 16 let

Šárka Bardounová – II. kategorie
GASOS Rokycany

Strašidlo pod postelí

Mám pod postelí strašidlo. Prosím vás, nepovažujte mne hned za blázna. Vím, jak mé prohlášení zní. Také však vím, že se tam to strašidlo opravdu schovává.

Leží ve tmě a občas kopne do matrace, aby se mi připomnělo. Jsem si jistá, že se v noci dokonce prochází po mém pokoji.

Čichá ke květinám, opírá se o područky křesla, prohlíží si fotografie, zkoumavě přejíždí prsty po hřbetech knih. Hledí na svůj odraz v zrcadle. Tím tráví znepokojivě velké množství času, stejně jako čtením mého deníku.

Vadí mi to. Nedává mi to spát. Ale nic s tím neudělám, protože... Ačkoliv jsem mu neviděla do tváře, vím, že je to strašidlo. A těch bychom se měli už jen z principu bát, no ne?

Probudí mě závan studeného vzduchu. Otřesu se a natáhnu se pro přikrývku, abych se pod ní znovu celá schovala. Jenže ona tam není. Nikde.

Mé srdce zaváhá ve svém neochvějném rytmu a pak se rozbuší mnohem rychleji.

Tohle se neděje. Jakmile mi ta myšlenka proletí hlavou, začnu pátrat zrakem po temné siluetě.

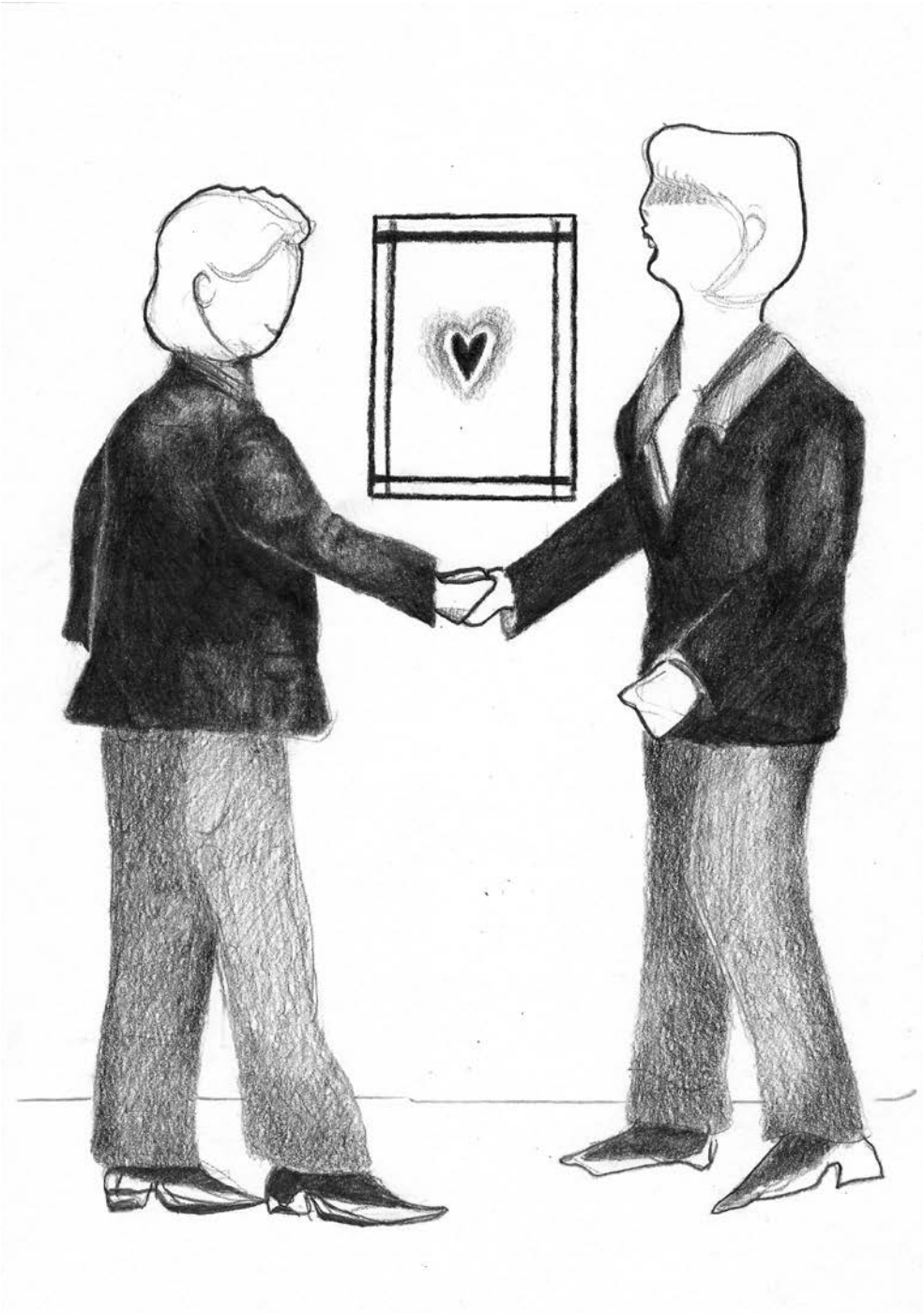
Strašidlo sedí za psacím stolem, zabalené do hřejivé látky, skloněné nad štosem fotografií, které jsme s přáteli pořídili na posledním výletě.

„Zeptej se," pobídne mě tiše, ale hlavu nezvedne. Nechce, abych mu viděla do tváře. „Zeptej se, proč to dělám."

Pomalu se posadím a obejmu si kolena rukama. Chvíli se rozmýšlím, ale pak odevzdaně šeptnu: „Proč? Proč to děláš?"

Strašidlo se otočí zády ke mně a napřímí se. Stačilo, abych se naklonila a...

„Přemýšlíš o tom, že? Jak vypadám," nadhodí, ale nečeká na odpověď. Místo toho mi nabídne svou: „Chci, aby sis mě všímala. Abys se mnou mluvila. A abys, až přijde čas, spatřila i můj obličej."

Emma. Novotná, 15 let

„Co jsi zač?“ Hlas se mi nepatrně třese, hruď mám najednou sevřenou, není mi dopřán jediný pořádný nádech.

„To, čím mě nazýváš, byť jen ve své hlavě. Jsem tvůj společník, tvůj věrný přítel. Stejně jako strach, který se rozhodl poctít tě návštěvou.“

„Jak to...“ Zbytek otázky mi odumře na rtech. Zmateně hledím do tmy, kde se ještě před okamžikem nacházela ona záhadná bytost a kde nyní leží jen zmuchlaná přikrývka a poházené fotografie.

„Znám tě,“ ozve se náhle z prostoru pode mnou. „Lépe, než si myslíš.“

Zalehnu na podlahu a v touze po vysvětlení udělám věc, kterou si odmala přísně zakazuji. Uprostřed noci se podívám pod postel.

Prázdno. Prach a tma.

Přece jen jsem ten blázen, za něhož jste mě pravděpodobně prve měli.

Z okna svého pokoje sleduji hru barev při západu slunce. Stejně jako posledních šest večerů trpělivě čekám, zda se mé strašidlo opět ukáže.

Nevím, kdy jsem o něm začala přemýšlet jako *o svém strašidle*. Možná když jsem si uvědomila, jak moc mi chybí jeho tiché kroky, rytmus jeho dechu splývající s mým...

„Máš ráda západy slunce, co?“ ozve se ze tmy pod postelí.

Usměju se a zeptám se: „A ty ne? Viděl jsi vůbec někdy nějaký?“

Strašidlo s povzdechem odpoví: „Tolik, co jsi viděla ty. Představ si to...“

„Kdy tě konečně spatřím?“ přeruším jej.

„Myslíš, že jsi připravená?“

„Copak na tom záleží? Vím, že tě chci vidět. Vím, že tě chci přijmo...“

„Neříkej to slovo!“ zasyčí. „Ani na něj nemysli, dokud ti neukážu svou tvář. A pak stejně chvíli počkej, protože až druhý dojem ti dovoluje dělat si o někom obrázek, někoho přijmout nebo odmítnout.“

„Je tohle tvá jediná podmínka? Slibuji tedy, že nedám na první dojem.“

Místnost se s každou další vteřinou potápí do noci. V těle i mysli mi vyklíčí neklid a já začnu podupávat nohou.

„Postav se zády ke zdi a zavři oči,“ přeruší strašidlo napjaté ticho, které se mezi nás vkradlo.

„Ale jak tě uvidím?“ zašeptám.

„Věř mi.“

Zhluboka se nadechnu a pevně stisknu víčka.

Položí mi dlaň na rameno. Je překvapivě malá, přesně jako ta moje. Prsty druhé ruky mi odhrne vlasy z obličeje a zastrčí je za ucho. To gesto je tak povědomé...

Michal Raus, 18 let

„Otevři oči."

Najednou se opravdu bojím. Strach mi obtáčí své spáry kolem hrudi, až sotva dýchám. A právě proto nakonec poslechnu.

Instinkt mi velí ucuknout doteku bytosti, již vidím před sebou. Je všelijaká, jen ne... krásná. Pocítím touhu odvrátit pohled. Pamatuji však na svůj slib.

„Co jsi zač?" zeptám se, stejně jako před týdnem.

„Stále to nevíš? Dívej se dál," přikáže.

Poslechnu. A rysy strašidla se začnou nepatrně měnit.

Stojí přede mnou téměř dospělá žena. Stále nedokonalá, *právě proto* nádherná. Září radostí a životem. A pak si to uvědomím...

„Ty jsi já," zašeptám.

Strašidlo se usměje, ale nepřikývne. Místo toho se mu vrátí jeho původní podoba.

„Jsem ty, kdyby byla pravda vše zlé, co sama sobě říkáš. Mám tu ošklivou pleť, ty unavené oči, ty křehké kotníky, ty příliš úzké rty, ty slabé ruce, ten nemelodický hlas... Všechno to, co si přisuzuješ. A nesu všechny tvé jizvy."

Po tváři mi steče slza.

„Omlouvám se," zašeptám. „Omlouvám se, že jsem tě na první pohled podvědomě odsoudila."

„Já nejsem ten, komu by ses měla omlouvat. Zkus to znovu."

Nabídne mi další úsměv a já pevným hlasem sama k sobě pronesu: „Omlouvám se, že jsem si tě nevážila. Že jsem se rozhodla vidět jen to, co mám potřebu napravit. Omlouvám se, že jsem ti nedovolila počkat si na druhý dojem. A odpouštím nám to."

Zvednu zrak, ale setkám se jen s tmou. Rozběhnu se k posteli, kde však pořídím stejně.

A pak to uvidím... vzkaz na zrcadle.

„Na první dojem jsi mě odsoudila. Počkala sis a pak jsi mě přijala. Už nemám důvod tě strašit. Děkuji ti," přečtu nahlas.

Otřu si oči a zašeptám do tmy: „Já děkuji, že jsi mi ukázalo, jak důležité je počkat si na druhý dojem."

Tereza Tycarová, 14 let

Abigail Krausová – II. kategorie
GASOS Rokycany

Výstup

Tyčí se nade mnou. Nedosažitelný cíl, který mi skoro ani nestojí za pokus. Už předem jsem si jistá neúspěchem. Nebylo by to ostatně poprvé, ani naposledy, co jsem vzdala nějakou cestu, a jsem si toho až příliš dobře vědoma.

Prší a já se jednoduše nudím. Schováváme se pod krátkým převisem, takže voda všude kolem jako by se nás netýkala. Část skupiny je stále ještě nahoře, snaží se dostat na zem všechen materiál, než bude příliš pozdě a vytrvalé kapky promáčí lana do poslední nitky. Je jen málo věcí otravnějších než sušení provazů nasáklých vodou a žádnou z nich si teď narychlo nevybavím. Já nejsem dost zkušená na lezení po mokré skále a tak tu sedím a koukám na klikatou trasu vinoucí se po kameni a mizící kdesi nad převisem.

„Chceš si ji zkusit?“ ptá se Staňka a já jen vrtím hlavou. Už od prvního dne vím, že na zdolávání takového obra nemám dost odvahy.

Cestou se hodně povídalo. A taky smálo. Stavění stanů po příjezdu taky nebylo nejhorší, jenže pak přišel čas vyrazit na skály. Jen kousek od kempu, s krátkými a jednoduchými cestami, abychom se rozlezli. Když na mě přišla řada, sebevědomě jsem nastoupila, měla jsem pocit, že tohle zvládnu s přehledem. Trvalo jen pár kroků, než mi došla ta zásadní chyba. Při výběru lezeček těsně před odjezdem jsem si vzala příliš velké boty. Teď na to doplácím, špička se mi podlamuje a nemám dostatečný kontakt se skálou. Zhruba uprostřed se zasekávám a po krátkém marném boji se potupně nechávám spustit dolů. Poprvé mě napadá, jak velký problém můj strach z výšek vlastně představuje.

Když vidím, s jakým odhodláním se o zdolání cesty snaží ostatní, povoluji. „Můžu jít taky?“ ptám se nesměle a po svém prvotním odmítnutí si připadám trochu trapně. Staňka mi to samozřejmě povoluje, přece neprosedím

Marek Taubr, 13 let

celý den. A tak přistupuji ke skále a přikládám k ní nejisté ruce. Potom nastupuji na první z mnoha pokusů, které mě ještě čekají. Ruce mi kloužou na navlhlém kameni, okolní déšť odvádí svou práci i tady pod převisem. Udělám pár nesmělých kroků, opakuji postup, který jsem odkoukala od ostatních. Pak se natahuji trochu dál, než je v mých silách, a vzápětí padám dolů.

Nemám ráda převisy. Už odmala mi přebíhá mráz po zádech při představě zdolávání šikmé stěny. Lézt přímo nahoru se zdá jednoduché, když to porovnáte s tím hrozným pocitem těla visícího ze stěny, stahovaného neúprosnou gravitací k tvrdé zemi. Pokud spadnete, nemůžete se cestou dolů ničeho přidržet, od ničeho se odrazit. Visíte v prázdném prostoru a jedinou spojnicí mezi vámi a okolním světem je lano. A to se zdá tak neskutečně tenké, jako vlákénko babího léta. Jako vlas, na kterém závisí celý váš život, celé vaše bytí.

Při čtvrtém pokusu se cítím trochu jistěji. Během čekání jsem byla svědkem prvního úspěšného přelezu, takže vím, že možná, možná existuje naděje i pro mě. První část zvládám s přehledem, už jsem si ji stihla pořádně natrénovat. Vzápětí se dostávám k tomu ošidnému úseku, kde už tolik jiných spadlo. „Je tam dobrý chyt, ale řeže do rukou, musíš tu bolest chvíli vydržet a natáhnout se dál, pak už to půjde snadno." říkal Matěj, a tak se ho snažím poslechnout. Nejsem však zvyklá na takovouhle bolest a po chvíli to vzdávám. „Dober!" volám odevzdaně na Staňku, která mě dole jistí. Tohle je jedna z výhod takzvaného druholezce. Sice se vám přelez oficiálně nepočítá, protože vás lano jistí shora, ale pokud opravdu nemůžete, máte možnost si odsednout, tedy sednout si do lana a na chvíli se odpoutat rukama od skály.

Využívám krátkého odpočinku k novému namágování, protože to poslední, co teď potřebuji, jsou zpocené ruce. Vyklepávám ztuhlost ze zmožených svalů a odhodlávám se

k dalšímu pokusu. Ten dopadá stejně špatně jako ten předchozí. Volám dolů na Staňku, aby mě spustila dolů. Ona však odmítá. „Už je to jen kousek, tohle zvládneš." A v tu chvíli mi to dochází. Nepočítala jsem s tím, že bych se kdy dostala takhle daleko, nepočítala jsem s tím, že tuhle cestu dokážu zdolat. Teď jsem byla připravená se vzdát jen kvůli troše nepohodlí. Rozhoduji se, že takhle už to dál nejde.

V posledním vypětí sil se vracím zpátky na skálu. Zatnu zuby a natáhnu se z toho hrozného chytu, abych nahmatala další. A po chvíli ho cítím. Prsty se mi sevřou kolem malého kamenného výstupku a já postupuji pořád dál

Filip Růžička

a dál, až jsem konečně nahoře. Při sestupu se chvěju vynaloženou námahou a neskutečnou úlevou.

Od té doby uběhly dva roky. Vzhledem k nedodržení pravidel při výstupu si cestu pořád nemůžu počítat. Nikdy se mi zatím nepodařilo výstup zopakovat. Ale až přijde ten správný čas, budu připravená. Tentokrát už se nevzdám.

Emma Novotná, 15 let

Daniela Soukupová – II. kategorie
GASOS Rokycany

Na vlastní kůži

Bylo to jedno z těch rán, kdy se probudíte s pocitem, že něco není v pořádku, ale nevíte přesně co. Pokoj vypadal jinak. Zdi byly holé, závěsy těžké, světlo ponuré. Když jsem vstal a došel k zrcadlu, na okamžik jsem přestal dýchat. Ten obličej, co na mě zíral zpátky, nebyl můj. Byl to David.

David ze třídy. Kluk, se kterým jsem si nikdy neměl co říct. Vždycky působil uzavřeně, skoro nepřístupně. Sedával vzadu, sluchátka v uších, ruce v kapsách. Když něco řekl, bylo to buď sarkastické, nebo tiché jako šepot. Přiznávám, nikdy jsem mu nedal šanci. A popravdě, ani jsem neměl důvod. Věděl jsem přece všechno hned. Že je divný, možná trochu nafoukaný, rozhodně ne jako my. A teď jsem byl v jeho těle. Zvláštní na tom bylo, že to celé nepůsobilo jako sen. Necítil jsem žádné kouzlo ani zázrak. Spíš jen zvláštní, tíživou prázdnotu. Takovou, co člověk cítí, když je někde, kam nepatří, a přesto se nemůže vrátit.

Převlékl jsem se do jeho oblečení. Mikina s kapucí, ošoupané boty, batoh plný sešitů, které vypadaly mnohem pečlivěji než ty moje. Všechno mi přišlo trochu těsné, jako by mě jeho svět svíral. Ale musel jsem do školy. Už cestou jsem cítil rozdíl. Lidé se na mě dívali jinak. Nebo se nedívali vůbec. Jako bych najednou splynul s okolím. Neviditelný. Nepodstatný. Jen součást davu. V šatně mě nikdo nepozdravil. Ani ti, co mě jinak zdraví každý den. Prošel jsem kolem kamarádů a nic. Bylo to mrazivé a tiché.

Ve třídě to pokračovalo. Sedl jsem si na Davidovo obvyklé místo vzadu u stěny a pozoroval, jak všichni kolem mě žijí svoje obvyklé životy. Smáli se, bavili, házeli po sobě vtipy. Mě si nikdo nevšímal. A popravdě? Poprvé v životě jsem měl pocit, že doopravdy chápu, co to znamená být sám mezi lidmi. Učitelka přišla a začala hodinu. Když se mě na něco zeptala, odpověděl jsem. Nic složitého, jen jednoduchá věta. Ale ještě, než jsem domluvil, mě přerušila. „No vida, David se dnes snaží. Zapište si to, ať máme důkaz,“

smála se. Ostatní taky. Mně ale do smíchu nebylo. Nikdy bych neřekl, že jedna poznámka může tak zabolet. A přitom nebyla ani zlá. Spíš unavená a ironická. Možná ji řekla jen ze zvyku. Ale v tu chvíli jsem pochopil, že takhle to má David pořád. Ten první dojem, který udělal kdysi dávno, mu zůstal. Není to on, kdo je zvláštní. Jsme to my ostatní, kdo ho odsoudil hned na začátku. Bez jediného pokusu porozumět. Bez snahy zahlédnout víc.

Druhý den ráno jsem se probudil zase jako já. Ležel jsem ve své posteli, na svém polštáři, s telefonem vedle hlavy a s tichem. Ale něco se změnilo. Já se změnil.

Ve škole seděl David na svém místě. Zase s kapucí, zase s pohledem do stolu. Ale tentokrát jsem se nezastavil u svých kamarádů. Šel jsem přímo k němu. „Ahoj. Můžu si přisednout?“

Někdy stačí jediný den, aby člověk pochopil, že to, co vidíme na první pohled, často nemusí být pravda.

Rokycanský písmák 2025/2026 – ocenění

I. Kategorie – ZŠ

	Příjmení a jméno	Škola	
1.	Krausová Zara	G+SOŠ Rokycany	sekunda
2.	Jírová Kristýna	G+SOŠ Rokycany	tercie
3.	Čapková Kamila	G+SOŠ Rokycany	kvarta
Čestné uznání	Rožánková Ester	G+SOŠ Rokycany	KVA
Čestné uznání	Hájek Jakub	ZŠ TGM Rokycany	9.B

II. Kategorie – SŠ

	Příjmení a jméno	Škola	
1.	Fiala Jaroslav	G+SOŠ Rokycany	oktáva
2.	Bardounová Šárka	G+SOŠ Rokycany	2.B
3.	Krausová Abigail	G+SOŠ Rokycany	2.B
Čestné uznání	Soukupová Daniela	G+SOŠ Rokycany	4.B

Rokycanský písmák 2025/2026 – seznam účastníků

I. kategorie – ZŠ

Příjmení a jméno	*Škola*
Abrhámová Marie	G+SOŠ Rokycany
Borecká Alena	G+SOŠ Rokycany
Budínová Alžběta	ZŠ J. V. Sládka Zbiroh
Bůcha Šimon	ZŠ Jižní předměstí Rokycany
Cíglerová Charlotta Lucia	ZŠ Karla Vokáče Strašice
Čapková Kamila	G+SOŠ Rokycany
Hájek Jakub	ZŠ TGM Rokycany
Hlavatá Lucie Štěpánka	ZŠ Karla Vokáče Strašice
Horváthová Vanessa	ZŠ J. V. Sládka Zbiroh
Jirková Ema	G+SOŠ Rokycany
Jírová Kristýna	G+SOŠ Rokycany
Kotková Štěpánka	ZŠ J. V. Sládka Zbiroh
Kraftová Dominika	ZŠ TGM Rokycany
Kratochvílová Eva Karolína	ZŠ Karla Vokáče Strašice
Kraus Vojtěch	G+SOŠ Rokycany
Krausová Zara	G+SOŠ Rokycany
Kroc Jan	ZŠ Stupno
Kroftová Zuzana	ZŠ Karla Vokáče Strašice
Kunc Šimon	G+SOŠ Rokycany
Nová Zoe	ZŠ TGM
Novotný Václav	ZŠ Na Výsluní Brandýs nad Labem
Rožánková Ester	G+SOŠ Rokycany

Řehůřková Martina	ZŠ Radiměř
Štěpánková Tereza	G+SOŠ Rokycany
Štochlová Magda	G+SOŠ Rokycany
Valošková Daniela	Gymnázium Havířov-Město
Zábranská Ema	ZŠ Jižní předměstí Rokycany
Zdvihalová Stella	ZŠ J. V. Sládka Zbiroh
Žáčková Madla	G+SOŠ Rokycany

II. kategorie – SŠ

Příjmení a jméno	*Škola*
Abrahámová Šárka	G+SOŠ Rokycany
Bardounová Šárka	G+SOŠ Rokycany
Benetková Eliška	G+SOŠ Rokycany
Dudl Šimon	G+SOŠ Rokycany
Fiala Jaroslav	G+SOŠ Rokycany
Fišerová Lucie	Gymnázium P. Křížkovského Brno
Haška Martin	Gymnázium Jana Blahoslava Ivančice
Hrubý František	G+SOŠ Rokycany
Hůlka Jakub	G+SOŠ Rokycany
Jílková Aneta	G+SOŠ
Jíšová Ema	G+SOŠ Rokycany
Kabelková Tereza	Gymnázium Jana Blahoslava Ivančice
Kalčicová Adéla	G+SOŠ Rokycany
Košek Martin	G+SOŠ Rokycany
Koursaris Vasileios	G+SOŠ Rokycany
Kozáková Veronika	G+SOŠ Rokycany
Kraus Václav	G+SOŠ Rokycany
Krausová Abigail	G+SOŠ Rokycany
Kubínová Ema	G+SOŠ Rokycany
Kučerová Dominika	G+SOŠ Rokycany
Küfnerová Nikola	Průmyslová a Vyšší odborná škola Liberec
Lhotáková Sofie	Gymnázium Jana Blahoslava Ivančice
Loucká Lucie	Gymnázium Jana Blahoslava
Machoň Vojtěch	G+SOŠ Rokycany
Mlčúchová Lea	Gymnázium Jana Blahoslava Ivančice
Nečesalová Anežka	G+SOŠ Rokycany
Ngoc Bui	G+SOŠ Rokycany
Nováčková Iva	Gymnázium Jana Blahoslava Ivančice
Nováková Lenka	SŠ Högerova Praha
Ondrušová Liliana	Veřejnosprávní akademie a střední škola s. r. o. Strážnice
Pavlovič Albert	G+SOŠ Rokycany

Pokorná Magdaléna	Biskupské gymnázium J. N. Neumanna České Budějovice
Pszczólková Julie	Gymnázium Jana Patočky Praha
Růžičková Kateřina	G+SOŠ Rokycany
Růžičková Anna	G+SOŠ Rokycany
Skořená Michaela	G+SOŠ Rokycany
Soukupová Daniela	G+SOŠ Rokycany
Studničková Veronika	G+SOŠ Rokycany
Suchá Tereza	G+SOŠ Rokycany
Špachmanová Eliška	G+SOŠ Rokycany
Špalová Kateřina	G+SOŠ Rokycany
Šťástková Zuzana	Gymnázium Václava Beneše Třebízského Slaný
Šťávová Tereza	Gymnázium Václava Beneše Třebízského Slaný
Vaníčková Adéla	G+SOŠ Rokycany
Vaňková Kamila	G+SOŠ Rokycany
Wünschová Zuzana	G+SOŠ Rokycany

Rokycanský písmák 2025
Vítězné práce literární soutěže
Na obálce použita kresba Kateřiny Špíralové
Tisk MK-tisk Tomáš Kratochvíl, Plzeň
Vydání 1. Náklad 150 výtisků
Vydala Městská knihovna Rokycany
Rokycany 2026
ISBN 978-80-909512-0-4 (brožováno)

ISBN 978-80-909512-0-4